

Arrest

nr. 279 475 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam in 2006 naar België met een visum kort verblijf. Op 13 april 2021 dient verzoekster voor de vierde keer een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 mei 2022.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.04.2021 werd ingediend door :

*C. (...), E. (...) K. (...) (geen R.R.)
Geboren te (...) op (...) 1962
Nationaliteit: Marokko
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 09.09.2005 een eerste visumaanvraag kort verblijf indiende. Deze aanvraag werd geweigerd op 14.11.2005. Op 08.05.2006 diende zij een tweede visumaanvraag kort verblijf in. Deze aanvraag werd toegestaan op 12.06.2006. Betrokkene koos er echter voor om de termijn van haar visum niet te respecteren en verblijft, sinds het verlopen van haar visumtermijn, illegaal op het Belgische grondgebied. Op 29.10.2007 en 13.11.2009 diende betrokkene een aanvraag 9bis in. Deze aanvragen werden negatief afgesloten op 18.06.2012 en deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03.07.2012. Op 26.02.2019 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 9bis. Deze aanvraag werd eveneens negatief afgesloten op 09.01.2020 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 28.05.2020. Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar fysieke vrijheid en integriteit indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar fysieke integriteit en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar ganse familie in België (en Europa) zou wonen. Echter, betrokkene staft dit niet met de nodige verwantschapsbewijzen. Bovendien kan het hebben van familieleden in België of Europa niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België of Europa ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op de bescherming van artikel 8 EVRM, gelet op het feit dat zij hier al sinds 2006 zou verblijven, dat zij samenwoont met haar Belgische zus en dat zij haar leven hier heeft opgebouwd. Zij vraagt om rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat zij in ons land opbouwde. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting

om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met haar Belgische zus en haar gezin. We merken echter op dat betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt tussen hen beiden en eveneens worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. De band tussen meerderjarige broers en zussen valt namelijk niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. De loutere samenwoning heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook ten laste is van haar zus. Immers, de bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze te worden aangetoond en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Betrokkene verklaart zelf dat ze reeds jarenlang onofficieel tewerkgesteld is, wat dus eveneens de vaststelling ondersteunt dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Ook ten aanzien van haar andere in België verblijvende familieleden worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden een veertigtal getuigenverklaringen voorlegt. Echter, deze getuigenverklaringen zijn veelal summier en spreken zich hoofdzakelijk uit over haar verblijf in België en integratie. Uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van

State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in Marokko geen aanknopingspunten meer zou hebben en dat ze er niet over onderdak zou beschikken. Zij wijst op haar leeftijd (60 jaar) en op het feit dat zij in Marokko niet over een sociaal netwerk, een opvangnet of een mogelijkheid tot verblijf zou beschikken. Ter staving hiervan legt zij een Marokkaans administratief attest voor dd. 02.10.2007 dat stelt dat zij geen beroep uitoefent in Marokko, dat zij ten laste is van haar zus in België en dat er geen personen zijn waarmee zij kan samenwonen in Marokko. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 44 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het voorgelegde staving stuk dateert bovendien van 2007 en heeft dus geen enkele actualiteitswaarde. Bovendien stelt het administratief attest zelf dat het mede werd opgesteld op basis van de verklaringen van betrokkene zelf, wat de waarde ervan nog verder beperkt. Wat haar leeftijd betreft, betrokkene toont niet aan waarom haar leeftijd een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Evenmin legt betrokkene medische attesten voor waaruit zou moeten blijken dat zij omwille van haar leeftijd problemen ondervindt. Betrokkene maakt bovendien niet aannemelijk dat haar in België verblijvende familieleden haar niet financieel kunnen ondersteunen tijdens haar tijdelijke terugkeer naar Marokko. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer eveneens een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen aanknopingspunten of opvangnet zou hebben, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar tewerkstelling als huishoudhulp bij een radioloog te Antwerpen. Door een terugkeer naar het land van herkomst zou zij dit werk kwijtraken. Het feit dat betrokkene regelmatig officieus tewerkgesteld wordt vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar zij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op haar vrijwilligerswerk bij de organisatie ROJM. Zij wijst erop dat zij een vertrouwenspersoon geworden zou zijn voor verschillende jongeren die door haar terugkeer naar Marokko hun gemaakte vooruitgang zouden verliezen. Ter staving hiervan legt ze een krantenartikel dd. 10.03.2016 voor, enkele foto's en drie verklaringen. Uit deze verklaringen blijkt dat zij vooral in de periode 2015-2017 actief was al vrijwilligster, à rato van enkele keren per jaar. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij effectief de vertrouwenspersoon van verschillende jongeren geworden is, daar de nodige staving stukken hiervoor ontbreken (uit de voorgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat zij enkele keren per jaar kookactiviteiten doet met kwetsbare jongeren). Het gaat hier dus louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door objectieve stukken. Het gaat bovendien slechts om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op de corona pandemie als buitengewone omstandigheid aangezien een reis naar het land van herkomst een risicovolle reis zou zijn. Hieromtrent dienen we echter op te merken dat betrokkene niet aantoont dat tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet

ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F, RVV, arrest 229048 van 20.11.2019).

Betrokkene verwijst naar de uitspraken van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een verblijfsvergunning toegekend zou worden aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, in geen geval kan betrokkene aan deze verklaringen enige rechtmatige verwachting ontfen dat zij geen buitengewone omstandigheden meer moet aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze uitspraken. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van integratie en lang verblijf als buitengewone omstandigheden. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al sinds 2006 in België zou verblijven, dat zij dus al bijna vijftien jaar in België zou verblijven, dat zij zich altijd enthousiast en met volle overtuiging zou inzetten voor de samenleving, dat zij perfect geïntegreerd zou zijn, dat zij hier nauwe banden opgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij ten

zeerste werk gemaakt zou hebben van haar integratie, dat zij hierbij wel degelijk geprofileerd zou hebben en niet onopgemerkt bleef, dat jarenlang Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat zij zich enorm ingespannen zou hebben om Nederlands te leren, dat zij zeer gemotiveerd zou zijn om in het arbeidscircuit te stappen, dat zij op deze manier productief zou willen bijdragen aan onze maatschappij, dat zij verschillende pogingen ondernomen zou hebben om werk te vinden, dat zij al enkele jaren huishoudwerk zou verrichten, dat zij jarenlang vrijwilligerswerk verricht zou hebben, dat zij dus meer dan haar steentje zou kunnen bijdragen aan onze maatschappij, dat zij ontegensprekelijk banden ontwikkeld zou hebben met België, dat zij een gekende burger geworden zou zijn in de buurt waar zij woont, dat zij duurzame banden met België ontwikkeld zou hebben, dat haar gedrag en inzet van een buitengewoon niveau zouden zijn, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben die haar wil helpen en steunen, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat er aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat zij verschillende overzichten voorlegt van gevolgde Nederlandse taallessen evenals de bijhorende inschrijvingsbewijzen en verklaringen die haar deelname bevestigen, een bewijs van deelname aan conversatietafels, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, een bewijs van sollicitatie, een verklaring van haar werkgever, enkele foto's en 35 getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Ook op 4 mei 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 mei 2022.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

*Naam, voornaam: C. (...), E. (...) K. (...)
geboortedatum: (...) 1962
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

“Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, lid 1, 1° van de Wet van 15 december 1980.

Dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekster en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat verwerende partij stelt dat het verblijf van verzoekster werd toegestaan. Dat zij echter illegaal in België is gebleven na het aflopen van haar visum. Dat dit echter geen afbreuk doet aan het verblijf en de integratie van verzoekster. Dat verzoekster hier legaal heeft verbleven.

Dat verwerende partij stelt dat de vrees van verzoekster niet wordt gestaafd.

Verzoekster haalt artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoekster gekeken en motivering ontbreekt.

Dat verzoekster echter wel degelijk bewijs hiervan heeft bijgebracht. Dat verwerende partij aantoonde dat zij bij haar beslissing niet voldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster en niet voldoende gemotiveerd.

Dat verwerende partij, wanneer verzoekster stelt dat zij in Marokko geen aanknopingspunten meer heeft en dat ze er niet over onderdak beschikt, gelet op haar leeftijd en op het feit dat zij in Marokko niet over een sociaal netwerk, een opvangnet of een mogelijkheid tot verblijf beschikt en deze beweringen tevens staat met een Marokkaans administratief attest dd. 02/10/2007 dat stelt dat zij geen beroep uitoefent in Marokko, dat zij ten laste is van haar zus in België en dat er geen personen zijn waarmee zij kan samenwonen in Marokko, hier geen rekening mee houdt.

Dat verwerende partij stelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Dat verwerende partij dit echter niet bewijst met enig stuk, in tegenstelling tot verzoekster. Dat dit dus louter een bewering van verwerende partij is die niet gestaafd wordt met enig bewijs. Dat dit aantoont dat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekster.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met het bewijs van verzoekster dat stelt dat zij geen beroep uitoefent in Marokko, dat zij ten laste is van haar zus in België en dat er geen personen zijn waarmee zij kan samenwonen in Marokko.

Dat de duurtijd van verzoekster in land van herkomst geen afbreuk doet aan dit bewijs.

Dat verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat stelt dat het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan. Dat verzoekster echter het bewijs hiervan bijbrengt.

Dat verwerende partij stelt dat verzoekster niet bewijst dat zij effectief de vertrouwenspersoon van verschillende jongeren is.

Dat verzoekster echter stukken heeft neergelegd ter staving hiervan.

Dat verwerende partij aanhaalt dat verzoekster geen bewijs bijbrengt van het feit dat zij zich bezighoudt met vrijwilligerswerk en de vertrouwenspersoon is van verschillende jongeren, maar nadien dan wel aanhaalt dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding en er dus geen sprake kan zijn van een ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dat verwerende partij zichzelf dus tegenspreekt.

Dat deze tijdelijke scheiding wel een ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel is.

Dat verwerende partij stelt dat verzoekster niet aantoont dat tijdens een reis naar land van herkomst de nodige hygiënemaatregelen niet kunnen worden gerespecteerd.

Dat de website van Diplomatie Belgium aangeeft dat reizen naar Marokko wordt afgeraden en er sprake kan zijn van medische problemen.

(https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/marokko)

Dat de coronapandemie een uitzonderlijke omstandigheid is waardoor verzoekster de aanvraag vanuit België kan richten.

Dat verwerende partij zo toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben naar de specifieke situatie van verzoekster en geen onderzoek gedaan te hebben. Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat zij echter een bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend aan verzoekster en er bijgevolg dus wel sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat ondanks dat zij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster wel dwingt om het land te verlaten.

Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een halt aan de integratie van verzoekster is. Dat de integratie van verzoekster belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoekster.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekster in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekster niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verzoekster hieromtrent de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat de verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoekster door toedoen van haar langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekster en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAM BRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent.

De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2 In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verder voert ze ook de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Dat verzoekster in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed..."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Dat verzoekster reeds geruime tijd in België verblijft.

Dat verzoekster haar leven in België wenst verder te zetten samen met haar zus.

Dat verzoekster bij haar zus woont. Dat er dus wel degelijk sprake is van een nauwe band die onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Dat artikel 8 EVRM hoofdzakelijk betrekking heft op het kerngezin en banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Dat verzoekster samenwoont met haar Belgische zus en haar gezin. Dat zij elkaar helpen en afhankelijk zijn van elkaar. Dat verzoekster een Marokkaans administratief attest dd. 02/10/2007 heeft bijgebracht dat zij ten laste is van haar zus in België.

Dat de familie van verzoekster in België verblijft.

Dat verzoekster reeds geruime tijd in België verblijft en veel vrienden heeft gemaakt in België.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoekster gescheiden zal moeten leven van haar zus, familie en vrienden in schending met art. 8 EVRM.

Dat het feit dat verwerende partij hier geen onderzoek naar heeft gedaan niet als gevolg heeft dat deze relatie niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van enige afhankelijkheid tussen verzoekster en haar zus. Dat verwerende partij echter geen verder onderzoek hiernaar heeft gedaan.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoekster terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RW n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, haar integratie en de aangehaalde middelen van verzoekster niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land om haar situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van haar aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoekster.

Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.4 De middelen worden samen behandeld.

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de feitelijke en juridische motieven weer op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster haar verblijfsrecht niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name het in het Rijk verblijven zonder de houder te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven haar niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissingen niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De vermeende schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aangezien de eerste bestreden beslissing op basis van deze bepaling is genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster geeft vooreerst een uitgebreide algemene en theoretische uiteenzetting waarin zij aangeeft dat de motieven van de bestreden beslissingen ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig zijn. Ze bekritiseert dat verweerder niet met alle feitelijke gegevens heeft rekening gehouden. Zoals hoger aangegeven, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk uiteengezet om welke redenen de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en beperkt de gemachtigde zich niet tot de stelling dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid

vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Verzoekster betoogt verder, opnieuw op algemene en theoretische wijze, dat bij de afweging van het particulier belang en het openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Men is dus verplicht een individuele toetsing te maken en over te gaan tot een belangenafweging. Tevens verwijst zij betreffende de nood aan belangenafweging – zonder concrete duiding – naar de Raad van State en de beoogde gevolgen.

Wat de concrete elementen *in casu* betreft, verwijst verzoekster naar het feit dat zij in België legaal heeft verbleven. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat verzoekster in 2006 een visum voor kort verblijf werd afgegeven, doch dat zij de termijn van haar visum niet heeft gerespecteerd en sindsdien illegaal in België verblijft.

Verzoekster duidt verder op het feit dat zij wel degelijk bewijzen heeft bijgebracht waaruit blijkt dat ze vreest voor een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Marokko. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de tweede bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om terug te keren naar Marokko, doch enkel om het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De Raad herinnert er nog aan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM (het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) stelt dat het in principe aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde hieromtrent als volgt:

“Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar fysieke vrijheid en integriteit indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar fysieke integriteit en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Verzoekster verliest uit het oog dat het haar toekomt om aan te tonen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar haar herkomstland. Ze stelt dan wel dat ze wel degelijk dit bewijs heeft bijgebracht, doch beperkt zich tot algemene en blote beweringen, hetgeen niet volstaat.

Verzoekster bekritiseert vervolgens het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat het erg onwaarschijnlijk is dat ze geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko. Verzoekster betoogt dat ze een Marokkaans administratief attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat ze in Marokko geen beroep uitoefent, dat zij ten laste is van haar zus in België en dat er geen personen zijn waarmee zij kan samenwonen in Marokko. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat dit attest reeds van 2007 dateert en dus geen enkele actualiteitswaarde heeft. Verder komt het motief dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen opvangnet in Marokko meer heeft, de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Verweerder motiveert immers dat verzoekster ruim 44 jaar

in Marokko heeft gewoond en dat een verblijf in België niet impliceert dat de bestaande familie- en/of vriendschapsbanden in het land van herkomst teniet gaan. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster poneert, toont zij niet aan dat haar familie- en/of vriendschapsbanden in Marokko teloor zijn gegaan door haar verblijf in België. Met de enkele verwijzing naar het Marokkaanse administratief attest dat van 2007 dateert, kan verzoekster dit motief niet weerleggen. Minstens toont verzoekster niet aan dat de informatie vervat in dit attest nog steeds actueel is.

Verder betoogt verzoekster dat ze wel degelijk bewijs heeft bijgebracht van het feit dat zij de vertrouwenspersoon van verschillende jongeren is. Hieromtrent motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene beroept zich op haar vrijwilligerswerk bij de organisatie ROJM. Zij wijst erop dat zij een vertrouwenspersoon geworden zou zijn voor verschillende jongeren die door haar terugkeer naar Marokko hun gemaakte vooruitgang zouden verliezen. Ter staving hiervan legt ze een krantenartikel dd. 10.03.2016 voor, enkele foto's en drie verklaringen. Uit deze verklaringen blijkt dat zij vooral in de periode 2015-2017 actief was al vrijwilligster, à rato van enkele keren per jaar. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij effectief de vertrouwenspersoon van verschillende jongeren geworden is, daar de nodige staving stukken hiervoor ontbreken (uit de voorgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat zij enkele keren per jaar kookactiviteiten doet met kwetsbare jongeren). Het gaat hier dus louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door objectieve stukken. Het gaat bovendien slechts om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Betreffende de voorgelegde bewijzen, heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit deze bewijzen niet blijkt dat verzoekster effectief de vertrouwenspersoon van verschillende jongeren is geworden. Met haar betoog vraagt verzoekster in feite de beoordeling van de opportuniteit van de bestreden beslissingen. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de gemachtigde, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissingen te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen.

Waar verzoekster betoogt dat de gemachtigde zichzelf zou tegenspreken, merkt de Raad op dat de gemachtigde louter ten overvloede heeft gemotiveerd dat de tijdelijke terugkeer van verzoekster naar Marokko slechts een tijdelijke scheiding van verzoeksters vermeende banden in België betekent. Uit dit enkele motief kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde erkent dat verzoekster effectief de vertrouwenspersoon van verschillende jongeren is geworden.

Verzoekster stelt vervolgens dat reizen naar Marokko wordt afgeraden in het licht van de coronapandemie. Volgens verzoekster zou er ook sprake zijn van 'medische problemen'. Vooreerst merkt de Raad op dat op de webpagina waarnaar verzoekster verwijst niet kan worden gelezen dat reizen naar Marokko over het algemeen worden afgeraden. Er valt echter wel te lezen dat niet-essentiële reizen vanuit België naar landen buiten de EU sterk afgeraden zijn voor niet-gevaccineerde reizigers. Ook blijkt niet dat er in Marokko sprake is van enige medische problemen. Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronapandemie die in België gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen verantwoordt niet waarom verzoekster haar verblijfsaanvraag onmogelijk of minstens zeer moeilijk zou kunnen indienen via de gewone procedure. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de thans bestreden beslissingen daardoor onwettig zouden zijn. Verzoekster toont ook niet aan dat zij omwille van de coronapandemie geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont evenmin aan dat zij omwille van haar medische toestand niet zou kunnen reizen.

Waar verzoekster verder lijkt voor te houden dat er sprake is van een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst, kan zij niet worden gevolgd. Aan verzoekster is een bevel om het grondgebied binnen dertig dagen na kennisgeving te verlaten, afgegeven. Aan verzoekster wordt dus een termijn voor vrijwillig vertrek toegekend. Vooralsnog betreft de tweede bestreden beslissing een terugkeerverplichting en geen terugleidingsbeslissing. Verzoekster wordt evenmin vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Er is geen sprake van een gedwongen terugkeer.

Verzoekster voert vervolgens aan dat haar integratie en lang verblijf in België wel degelijk elementen zijn die in de bepaling van het bestaan van een 'uitzonderlijke omstandigheid' moeten worden betrokken. Verzoekster gaat met haar betoog voorbij aan één van de determinerende motieven van de eerste

bestreden beslissing, met name dat elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, gezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

De Raad bemerkt dat nergens in de vreemdelingenwet wettelijk wordt vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden geoordeeld. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State, bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk.

Voor wat verzoeksters kritiek ten aanzien van de instructie van 19 juli 2009 betreft, kan de Raad dienstig verwijzen naar hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissing is uiteengezet. Deze instructie is inderdaad vernietigd door de Raad van State. De daarin vervatte criteria zijn niet meer van toepassing. Dit instrument is met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van de daarin vervatte criteria te blijven aanvoeren. Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor vreemdelingen er mochten van uitgaan dat indien hun aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat hun aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer zijn verwijderd. Verzoekster maakt met een dergelijk vaag betoog niet aannemelijk dat de daarin vervatte criteria nog steeds moeten worden toegepast.

Waar verzoekster nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Zijn arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, bemerkt de Raad dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het

belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of verzoekster zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin, zoals *in casu* tussen meerderjarige zussen, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoekster betoogt dat zij *“bij haar zus woont”* en dat er dus *“wel degelijk sprake is van een nauwe band die onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt”*. Verzoekster stelt verder nog dat zij afhankelijk zijn van elkaar en verwijst hiervoor naar een Marokkaans administratief attest dat dateert uit 2007.

Verzoekster gaat met haar betoog geheel voorbij aan hetgeen in de bestreden beslissing en in de rechtspraak van het EHRM wordt gesteld, met name dat de loutere samenwoning niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekster ook ten laste is van haar zus. Verweerder concludeert dat verzoekster geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van haar zus aantoonde. Het Marokkaans administratief attest uit 2007 doet hier geen afbreuk aan. Er is dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Tenslotte betoogt verzoekster dat het tegen alle redelijkheid ingaat dat zij na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt. Omwille van de behandelingsduur van haar aanvraag moet er een algemeen gedoogbeleid worden gevoerd, minstens in afwachting van de behandeling van haar beroep door de Raad.

Verweerder heeft kennelijk redelijk geoordeeld waar hij stelt dat de aangevoerde elementen niet als bijzondere omstandigheden kunnen worden weerhouden. De Raad bemerkt dat aan verzoekster nooit een langdurig verblijfsrecht is toegekend en zij aldus grotendeels illegaal in België heeft verbleven. Zij kan niet redelijkerwijs van verweerder verwachten dat hij haar illegaal verblijf op het Belgische grondgebied duldt en haar verder ongemoeid laat. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen de formele of de materiële motiveringsplicht dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel schenden. Verzoekster toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing op onwettige wijze is genomen.

De Raad bemerkt dat het eventuele indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van verzoekster en bijgevolg niet verhindert dat er een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Dit geldt des te meer nu de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk is verklaard en niet wordt aangetoond dat deze beslissing onwettig is. In de mate dat verzoekster nog doelt op de beroepsprocedure ten aanzien van deze beslissing, wijst de Raad erop dat dit de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950).

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN